

:-) táklenc sem se usmívala.

Když jsem ve čtvrtek přišla z venčení.

Otočila jsem to a hlavní vycházku udělala ráno. No, ráno... ☐ Jednalo se o Pražákovo ráno, ale budiž mi omluvou, že ráno vstávám poctivě s Brtníkem, abych ho vypravila do prasé. Každopádně jsem jen vstala a hned se šlo. Žádná snídaně, žádný krmení, nic. Rovnou padáme. Balonek do kapsy, nasypat dobrůtky a jde se.

Kam jinam pro začátek, než k rybníčkům, že jo. Rumoušek si tam vyžádal balonek, ale po jeho vyčutnutí do kopce naznal, že potřebuje vlastně čuchat. Tak jsem ho poté jen požádala, aby laskavě dovalil balonek, uklidil ho do pytlíku a šel si po svejch, což učinil. Pozorovala jsem Taliprtku, jak tam hopsá v rákosí a čekala, kdy hodí první šíbru. Kupodivu nic. Tak jsme jí ještě chvíli s Rumouškem dali a pak jsme se vydali směr samoška. Byla jsem zvědavá, jak jí to půjde dneska. A helejte dooooobryý! Páč je odjakživa předbíhavá, tak se to musí opravovat, ale jednak už si to - aspoň teď teda - hodně hlídá sama a stačí, abych zastavila, a opraví se beze slov a druhak, už hlavně nežene hystericky. Supr, možná jí tohle období, kdy na něm mám čas čistě jen já a věnuju se jim venku úplně jen já, k něčemu posune. Do ruky mi hraje pochopitelně i její předhárací chování. Moc mi dělá radost to, že nejede vpřed tupě jak beranidlo a snaží se. Já ocením totiž i snahu.

Za klášterem moc chtěla běžet na ten svůj šmejdící plácek, ale já jsem chtěla v rámci trénování toho, ať se ovládá, že nepůjdeme (hned), ale půjde se po druhý straně. Až když jsem viděla, že se uklidnila, povolila jsem přesun. Ojejejeéé, to bylo radosti!!! Prosvištěla to tam. My na ni nečekali a šli si s Rumíčkem svým tempem dál. Až na konci jsme se zastavili. Páč se jala konat svou občanskou povinnost a tlačila ☐ . Protože vím, jak se pak vždycky rozradostní, nechtěla jsem, aby případně vyděsila přicházejícího policistu. Nikdy jsem je tady nepotkala, až teď. Je jich teď zapotřebí, tak bych nerada, aby ho skolil žinfárkt ☐ .

Přesunuli jsme se pak už na začátek polí a cestou mě Tali potěšila i tím, že reagovala na normoš běžný upozornění, ať se laskavě zbrzdí a počká na nás. Víte, co je tohle za posun??? Že nemusíte dát povel, ale lidsky pohovořit a vona vám rozumí?? Vona??? To jsou takový moc hezký momenty.

Nechala jsem jim volnost na oraništi a užívala si to, že jen můžu stát a dělat tichej dozor. Nebo skoro tichej a vydat pokyn, jen když je moc daleko. Pak jsem Rumíčkovi vytáhla

:-) táklenc sem se usmívala.

balonek a netrvalo to dlouho a už jsme tam byli fšící. Páč madáme, že taky bude balonkovat. “No proč ne, já jsem jenom ráda, ale musíte se střídat!” trvala jsem si na drobným detailu. Bavila jsem se tím, jak Tali loví balonek, kterej jí odskakuje od vrcholku hrud. Vypadalo to, že na sobě vždycky vytvoří uzel a pak musela leeeetěěěět jako ten blásen do dáli a pak se vrátit. Už se hezky naučila dávat balonek taky do pytlíku, takže nejsem pak tolik zasviněná od hlíny. To je taky malej sasrak, že se tohle ve svý pomatenosti naučila. Přeci jen, ten pytlík je malej, že jo.

Z oraniště jsme přešli do stařiny vydupanou cestou a musím tady zase napsat pochvalu, že se Tali až na malé výjimky držela tak nějak sama od sebe na tý cestě. Došli jsme k haldám, kde jsem ji ponechala relativní volnost. Kolem je poměrně hustý trní a tak nehrozí, že by se nějak lehko dostala k nějakýmu případně hnízdícímu ptákoví. Je sice sebevrah, ale už ne až takovej. A oni tady umí zatraceně dobře zalézt dovnitř. A tak jsme měli s Rumíčkem prostor jen a jen pro sebe. Ovšem teda ne moc dlouho. Páč madáme badatelka záhy opustila průzkum okolí a s hýkáním se dostavila, že “Taky ci!” Nedošlo mi, že bych měla házet trochu jinak, páč vona je pako. Takže se mi posléze nabídnul obrázek toho, jak ve snaze chytit balonek, který se na vrcholu haldy odrazil kamsi do kšá, metá ve vzduchu kotrmelec a padá dolů. Huuf, hrklo ve mě. Naštěstí je celkem nerozbitná. Byla šťastná, že si to ulovila a já, že ona to přežila . Párkrát jsme si pak na střídačku teda čutli po haldách a pak se šlo dál.

Za topolovou alej. I tam se Tali hezky skoro pořád držela cesty nebo jejího okraje, případně hezky poslechla. To je taková pohodička. Nechala jsem ji běžet po cestičce, která vede podél tý hlavní a ona se pak hezky sama vrátila za náma. Odměnou bylo hození piškůtu do vysoký trávy, kde si ho šla ulovit. Stejně jako Rumíček, kterému jsem tam piškot “zahodila” před tím. Svorně jsme pak došli na myší louku, kde měla Tali svůj čas a prostor. Ještě před tím mě opět potěšila a to v momentě, kdy něco mohutně vystavovala vedle cesty. Využila jsem toho k nácvičku odvolání a byla moočikovná, močikovná, Zatímco den před tím se jí to úplně nepovedlo, tak dneska byla výborná.

A kdo je výbornej, tak ten má velkovolno. Pokud teda chce. A Tali chtěla. Do doby, než jsme si začali s Rumouškem čutat balonek, to se k nám přidala. Nehráli jsme dlouho a balonek pak vystřídalo čmucháníčko. Rumoušek šel první, Tali měla zase volno. Když si to Rumíček odčuchal, využila jsem jeho plácek a připravila to tam i pro Tali. Čmucháníčko pak přišlo jako odměna za suprový přivolání. Hele lidi tohle mě tak moc a moc baví!! Víte, že byly na

:-) táklenc sem se usmívala.

začátku chvíle, kdy jsem si myslela, že něco takovýho nikdá nebude možný?? ☐ . A je, a je a jeeeeee!! Huráááá!

Stejně tak jako je možný potom prostě jen tak jít a nechat ji za zády, ať se tam šmrdolí jak chce. U koňských ohrad jsme se potkali s Čozírovou partou. A zatímco my dvě paničky jsme si dávaly dištanc, tak čokle nedbali. Rumoušek se letěl přivítat s jejich paničkou a oni letěli ke mně. Hlavně Čorízová, tu jsem měla na hlavě. Tali se pak taky přidala, pozdravila a zase se vrátila ke svému zkoumání. My dvounohý prohodily pár slov a protože to už jsem měla hlad jako vlk, za chvíli jsme šly každá opačným směrem. Tali byla tou dobou o kus dál zpátky a já neříkala nic. Šli jsme si s Rumíčkem a já chtěla zkusit, zda si nás hlídá, nebo je tak moc zaujatá svým konáním. Byla opravdu hodně daleko. My zašli za ohrady a já se chystala zapískat. Jak kdyby telepatie zafungovala, rozletěla se Tali za námi. Aaaaaa to je kráááááááááá! Chválila jsem ji a pak už jsem vlastně skorem nemluvila, jen jsme tak všichni tři šli spolu. SPOLU, konečně ☐ !! ☐ . Jak samozřejmá věc, a jak se zdála neuskutečnitelná. U opuštěný vany s vodou původně pro koně, do který mi včera ta koza málem spadla, jsme si s Rumouškem dali stíhačku. Jakmile se rozkvokal, přilákalo to madáme Flekatou a dali mi do těla oba. Svorně se pak nalemtali z vany vody. Já sušila hubu ☐ .

No, tak jsme tak prostě v pohodičce šli, já už vopocená, páč to dejchání do hadru nejní prostě příjemný, to už víme fšící v tuhle dobu ☐ a ohařící mocinky moc nejhodnější oba. Dopochodovali jsme domů a oba okamžitě odpadli. Aby jim nebylo líto, že já se jdu nafutrovat velmi pozdní snídane, zavřela jsem je v předsíni, ať chrápou do doby, než jim budu moct dát tu jejich. Bylo to fajn, moc fajn a dalo to člověku zapomenout na to, že to je teď takový složitější.